

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra ATHENODORUS

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758349312/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Paa Gubbens Pande, og Athenodorus
Opslog sit Øje, hæved sig ivejret
Og saae paa Kejseren med stille Fatning. ~
„Det vover Du mod mig?“ udbød August
Og gav sin Stemme hele Dødens Kulde.
„Du seer det“, svared rolig Philosophen,
„Athenodorus vover ogsaa Livet
For sin Idee.“ – „Du veed da, hvad Dig venter?“
Tog Kejseren til Orde; Gubben smilte:
„Hvo veed vel det? Jeg veed med Vished kun,
At nu staaer Verdens allerstørste Mand
Foruden Værge, i sin lette Natdragt
PrisgIVEN for enhver hevngjerrig List,
Og at til Held det blev Athenodorus,
Der næsten halvt i Drømme bringer Sværdet,
Som just var slebet for en saadan Time –
Her lægger jeg det for din Fod, August!
Til Brug imod mig selv, hvis saa Dig tykkes,
Men glem kun ej, at muligt bringer Hevnen
Det selv den næste Gang, og Hevnen, veed Du,
Den sover aldrig.“ – Med Forvirring nu
Greb hurtig Kejseren det skarpe Vaaben
Og vejede det en Stund i Haanden taus;
Da lod han Sværdet falde, tog den Gamle
Med Inderlighed i sin tætte Favn
Og udbød uforstølt med Følelse:
„Lad gjælde Liv for Liv, Athenodorus!
Og finder Mageskiftet Du for ringe,
Da evig Fred tillige for dem Begge,
Som Du beskytter!“ –

Nattens lyse Stjerner
Modtog med himmelsk Tindren Oldingen,

Da ud han traadte i den friske Luft,
Og Slottets Lørdør atter lukked sig.
Han drog med sine Lungers hele Kraft
Et Aandedrag, for grundigt at fordrive
Indtil den sidste Rest af Ambraduft, og
Og vendte Skridtet, efter fuldendt Dagværk
Og med sin hille Qvindebylt i Haanden,
Imod sit Hjem. —

Rundt fra de aabne Haller
Udstømmed Glædens Blus i Sommernatten
Og viste Philosophen mangt et Billed
Af Livets Fryd, men standsede ham ikke;
Dog lytted han, da højt Augustus' Navn
Klang ham imøde fra en festlig Højsal,
Der glømede af Lys og Epheukrandse; —
Han nærmed sig — ak, det var Digteren,
Som i sin Kreds af henryktause Venner
Just med Begejstring foredrog en Ode
Til Hæder for Augustus' høje Dyder; —
Den Gamle rødmed og gik videre
Og standsed først sin Fod ved Cajus' Huus,
Hvor Angstens Dæmon skygged over Taget;
Han jøg den bort med sine klare Blikke
Og bragte atter Lys og Fred tilbage. — —
Det var alt Midnat, da han træt omsider
Hensatte Vandringsstaven i sin Krog
Og søgte Hvile paa det haarde Leje,
Hvor først han agted efter gammel Vane
At gennemgaae den svundne Dag med Strenghed;
Men Sønnen favned ham midt i hans Regnskab —
Dog halv i Slummer var det Oldtingen,